

המורה כמחנך

כתבה: ליאת סנדק

אני עובדת בבית ספר בשכונה מאוד קשה בבת ים. ההזדמנויות החינוכיות לא נגמרות והילדים משוועים לאהבה ותשומת לב. מבחני מיצב לא פוסחים על אף בית ספר, והלחץ מפני חובת ההוכחה גורמת לכך שכל בית הספר נמצא בכוננות. גם בית ספר זה, שאמור לטפל קודם כל בבעיות רגשיות של ילדים, נאלץ לפנות זמן ומשאבים יקרים ללימוד קריאה וכתיבה על חשבון שעות שיחה ופיתוח רגשי. כולנו מלמדים לקרוא ולכתוב. כל המורים, כולל מורים מקצועיים, כולל המורים לחינוך גופני. המצב לא פשוט מכיוון שלרוב התלמידים עברית איננה שפת אם. בשעתיים הפרטניות שלי, אני עובדת עם כיתה ב' 2. כיתה מאוד קשה. אחוז הילדים המטופלים ברווחה הוא גבוה מאוד. אני משתדלת גם כשאני מורה תורנית להיות לידם, וללוות אותם בהפסקה. משתדלת לגשת אליהם יותר ולעזור למחנכת כי כל עזרה תהיה משמעותית. ביני ובין מספר ילדים נוצר קשר מיוחד. יאן הוא ילד חכם מאוד, שקט מאוד, מצטיין, שבכאוס הכללי של הרעש בכיתה לפעמים נעלם. באחד השיעורים שעבדנו על קטע קריאה, דיברנו על חלומות. חלומות הילדים היו מאוד צנועים – "לנקות מכוניות", "להיות בעל קיוסק", מקצועות שהם רואים סביבם. ואז שאלתי את יאן "יאן, מה לגבי להיות רופא? היית רוצה?" והוא ענה שלא. הוא לא אוהב דם. "ולחיות מנהל בבנק?" הקשיתי עליו. "לא, אבל הייתי רוצה להיות ראש ממשלה." כל הילדים צחקו! למה אתם צוחקים שאלתי? מה הבעיה שיאן יהיה ראש ממשלה? "אני מאוד רוצה, אבל לא יודע מה צריך לעשות בשביל זה...." מכאן השיעור התגלגל ודיברנו על מצוינות בשאר השיעור. מאז, כל פעם שאנחנו נפגשים, אני אומרת לכל הילדים, זה יאן, והוא יהיה ראש הממשלה שלנו! אני מאמינה בו, ואני יודעת שכל מה שהוא ירצה להיות הוא יהיה. בשלוש הפעמים הראשונות הילדים המשיכו לצחוק. עד שהילדים אמרו "מה, יאן, באמת אתה תהיה ראש ממשלה....?" והילד השקט והחכם הזה, התחיל לענות "כן". יכול להיות שהוא לא יהיה ראש ממשלה, וגם לא שר ולא חבר כנסת. אבל אני מקווה שבארבע שעות שבועיות שאני פוגשת אותו, אני נוטעת בו את האמונה שהוא יכול להיות הרבה יותר ממנקה מכוניות או בעל פיצוצייה...